ខគ្គវិសាណសូត្រ

៤១ ព្រះគាថា

រៀបរៀងដោយ

ភិក្ខុមេត្តាធនោ មឿន សឺន

(សម្រាប់ជាធម្មទាន)

ពុទ្ធសករាជ ២៥៦៧

ខគ្គវិសាណសូត្រ

៤១ ព្រះគាថា

ការផ្សាយរបស់វត្តព្រះគន្ធកុដិ

រៀបរៀងដោយ

ភិក្ខុមេត្តាធនោ មឿន សឺន

(សម្រាប់ជាធម្មទាន)

ពុទ្ធសករាជ ២៥៦៧

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

ប្រវត្តិរូបសង្ខេប

-គោត្តនាម-នាម : **មឿន សឺន** ជាអក្សរឡាតាំង **MOEUN SEUN** នាមបញ្ញត្តិ **មេត្តាធនោ** ភេទ បព្វជិត បួសបាន១៥ វស្សា អាយុ ៣០ឆ្នាំ ជនជាតិខ្មែរ សញ្ជាតិខ្មែរ ឆាយាលេខ ០៣៧៤៧០

-ថ្ងៃខែឆ្នាំកំណើត : ថ្ងៃព្រហស្បតិ៍ ៥កើត ខែអស្សុជ ឆ្នាំវក ចត្វាស័ក ព.ស.២៥៣៦
ត្រូវនឹងថ្ងៃទី ០១ ខែតុលា ឆ្នាំ១៩៩២

-ទីកន្លែងកំណើត : ភូមិផ្លូវលាវ ឃុំប្រាសាទ ស្រុកព្រះនេត្រព្រះ ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ

-ថ្ងៃ-ខែ-ឆ្នាំបព្វជ្ជា : ថ្ងៃព្រហស្បតិ៍ ០៦រោច ខែអស្សុជ ឆ្នាំកុរ នព្វស័ក ព.ស.២៥៥១
ត្រូវនឹងថ្ងៃទី ០១ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០០៧

-ទីកន្លែងបព្វជ្ជា : **វត្តពោធិរុក្ខារាម (ដុងអារញ្ញ)** សង្កាត់និមន្ត ក្រុងប៉ោងប៉ែត ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ

-នាមព្រះឧបជ្ឈាយ៍ : **គុណាទិនយោ ណាន់ សុចិន្តា** តួនាទី អនុគណស្រុកប៉ោយប៉ែត ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ

-ថ្ងៃ-ខែ-ឆ្នាំឧបសម្បទា : ថ្ងៃពុធ ១៤កើត ខែទុតិយាសាឍ ឆ្នាំរោង ចត្វាស័ក ព.ស.២៥៥៦
ត្រូវនឹងថ្ងៃទី០១ ខែសីហា ឆ្នាំ២០១២

-ទីកន្លែងឧបសម្បទា : **វត្តគិរីបទរិការាម (ភ្នំតាមាឃ)** ឃុំត្រែង ស្រុករតនមណ្ឌល ខេត្តបាត់ដំបង

-នាមព្រះឧបជ្ឈាយ៍ : **ខន្តិកោ ហាម ឈឿន** តួនាទី ព្រះគ្រូវជិរប្បញ្ញោ អនុគណស្រុករតនមណ្ឌល ខេត្តបាត់ដំបង វត្តគិរីបទរិការាម (ភ្នំតាមាឃ) ឃុំត្រែង ស្រុករតនមណ្ឌល ខេត្តបាត់ដំបង

-នាមឧបសម្បទាចារ្យ : **ជោតិធម្មោ ឆុង ម៉េត**

-នាមអនុស្សាវនាចារ្យ : **ជិរសីលោ ឈឿន សាន**

-ឪពុកឈ្មោះ : **មឿន មុន** ឆ្នាំ១៩៦២ មុខរបរ កសិករ
ភូមិផ្លូវលាវ ឃុំប្រាសាទ ស្រុកព្រះនេត្រព្រះ ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ

-ម្តាយឈ្មោះ : **ផន ស៊ីម** ឆ្នាំ១៩៦២ មុខរបរ កសិករ
ភូមិផ្លូវលាវ ឃុំប្រាសាទ ស្រុកព្រះនេត្រព្រះ ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ

-បងប្អូនបង្កើត : ចំនួន០៥ នាក់ ប្រុស ០១ ស្រី ០៤

-កម្រិតវប្បធម៌ : ពុទ្ធចក្រ ធម្មវិន័យ ថ្នាក់ **ត្រី ទោ ឯក** **ព្រះវិន័យបិដក**
អាណាចក្រ **បរិញ្ញាបត្រ** ជំនាញពត៌មានវិទ្យា **(NUBB)**

ជំនាញ និងភាសា : **កុំព្យូទ័រ,**

ឋានៈនិងតួនាទី : **លោកគ្រូសូត្រស្តាំវត្តព្រះគន្ធកុដិ ជំនួយការសាលាគណខេត្តបាត់ដំបង ទទួលបន្ទុកបច្ចេកទេសរដ្ឋបាល នៃប្រព័ន្ធបច្ចេកវិទ្យា និងវិន័យាចារ្យ**

-លេខទូរសព្ទ 096 980 6368, Facebook,moeun seun -gmail,manmha2562@gmail.com

-អាសយដ្ឋានបច្ចុប្បន្ន **វត្តព្រះគន្ធកុដិ(គន្ធកុដិ)** សង្កាត់រតនៈ ក្រុងបាត់ដំបង់ ខេត្តបាត់ដំបង

ថ្ងៃអាទិត្យ ៨រោច ខែជេស្ឋ ឆ្នាំថោះ បញ្ចស័ក ព.ស. ២៥៦៧
ត្រូវនឹងថ្ងៃទី១១ ខែមិថុនា ឆ្នាំ២០២៣
ភិក្ខុ មេត្តាធនោ មឿន សឺន

តីណិសរណាគមនិយត្ថេរាបទាន

(បិដក.៧២. ទំព័រ.១៧១-១៧២)

ពុទ្ធោ លោកេ សមុប្បន្នោ   វត្តតេ ជិនសាសនំ
អមតា វេទិតា ភេរិ   សោកសល្លវិនោទនា ។

ព្រះសម្ពុទ្ធត្រាស់ដឹងហើយក្នុងលោក សាសនាព្រះជិនស្រីកំពុងផ្សាយទៅ ស្គរគឺអមតនិព្វានជាគ្រឿងបន្ទោបង់នូវសរ គឺសោកព្រះអង្គទូងហើយ ។

យថាសកេន ថាមេន   បុញ្ញក្ខេត្តេ អនុត្តរេ
អធិការំ ករេយ្យាថ   បស្សយិស្សថ និព្វុតឹ ។

អ្នកទាំងឡាយគប្បីធ្វើនូវការកសាង ក្នុងបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើរគួរតាមកម្លាំងរបស់ខ្លួនចុះ អ្នកទាំងឡាយនឹងឃើញ នូវការរំលត់ទុក្ខ ។

បគ្គយ្ហ តីណិ សរណេ   បញ្ចសីលានិ គោបិយ
ពុទ្ធេ ចិត្តំ បសាទេត្វា   ទុក្ខស្សន្តំ ករិស្សថ ។

អ្នកទាំងឡាយគួរទទួលត្រៃសរណគមន៍ រក្សាសីល ៥ ញ៉ាំងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លាក្នុងព្រះពុទ្ធ នឹងធ្វើនូវទីបំផុតទុក្ខបាន ។

អារម្ភកថា

សៀវភៅ **ខគ្គវិសាណសូត្រ** នេះកើតឡើងដោយអាស្រ័យហេតុដែលខ្ញុំព្រះករុណាអាត្មាភាព បានសិក្សារៀនសូត្រព្រះធម៌ព្រះវិន័យរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ តាមរយៈព្រះត្រៃបិដក មួយអន្លើដោយព្រះអដ្ឋកថា បានឃើញព្រះពុទ្ធដីកាពីរោះៗ ដែលសមគួរដល់ការសិក្សារបស់ព្រះសង្ឃ និងពុទ្ធបរិស័ទក្នុងសាសនព្រហ្មចរិយនេះ ព្រោះហេតុនោះ បានជាខ្ញុំព្រះករុណាអាត្មាភាព ខំប្រឹងសិក្សាស្រាវជ្រាវ ដកស្រង់ព្រះពុទ្ធដីកាអដ្ឋកថាក្នុង សុត្តន្តបិដក ខុទ្ទកនិកាយ ខគ្គវិសាណសូត្រ ដែលជាឧទានរបស់ព្រះបច្ចេកពុទ្ធ ប្រកបដោយអត្ថរស និងធម្មរស ព្រមទាំងសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ជាបុគ្គលម្នាក់ឯងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីព្រះនិព្វានតែម៉្យាង ។ ខ្ញុំព្រះករុណាបាននាំយក ព្រះសូត្រនេះមក សរសេរជាសៀវភៅនេះឡើង ដើម្បីជាប្រយោជន៍សម្រាប់ពុទ្ធបរិស័ទសិក្សារៀនសូត្រ និងគោរពប្រតិបត្តិ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើនក្នុង ព្រះពុទ្ធសាសនាតទៅ ។

ខ្ញុំព្រះករុណាសូមខន្តីអភ័យទោស ចំពោះកំហុសខុសឆ្គងត្រង់ចំណុចខ្វះខាត ដែលកើតឡើងដោយអចេតនា ក្នុងការសរសេរសៀវភៅនេះឡើង សូមលោកម្ចាស់ និងញាតិញោម អត់នូវទោសនោះដល់ខ្ញុំព្រះករុណាផងចុះ ។

សូមអនុមោទនា !!!

បណាមគាថា

ខ្ញុំសូមនមស្ការព្រះសម្ពុទ្ធដ៏ឧត្តម មិនមានបុគ្គលប្រៀបស្មើឡើយ ទ្រង់ឡើងអំពីសាគរនៃញេយ្យធម៌ទ្រង់ឆ្លងសង្សារសាគរបានហើយ ដោយសិរសាគឺត្បូង ព្រមទាំងព្រះធម៌ដ៏ជ្រាលជ្រៅ ជាធម៌ស្ងប់ល្អិតសុខុម លំបាកនឹងឃើញបាន ជាធម៌ទម្លាយនូវភពតូច និងភពធំ ដែលបុគ្គលគួរបូជាមួយអន្លើដោយព្រះសង្ឃដែលប្រាសចាកកិលេស ឧត្តមជាងមហាជន ជាអគ្គទក្ខិណេយ្យបុគ្គល មានឥន្ទ្រិយស្ងប់ហើយមិនមានអាសវៈដោយសេចក្ដីគោរពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។

ដោយបណាមគាថានេះ ដែលខ្ញុំធ្វើហើយចំពោះ ព្រះរតនត្រ័យដោយការពោលសរសើរដោយវិសេសនេះ ខ្ញុំនឹងពណ៌នាអត្ថដ៏វិចិត្រនៃព្រះបាលី ក្នុងព្រះត្រៃបិដកមួយអន្លើដោយអដ្ឋកថាដែលធ្វើឱ្យអ្នករៀន និងអ្នកទ្រទ្រង់ចាំបានដោយងាយ ព្រោះដូច្នោះរមែងឱ្យសម្រេចប្រយោជន៍តាមដែល សាធុជនត្រូវការ ព្រោះហេតុនោះ ខ្ញុំនឹងអាស្រ័យន័យរបស់ព្រះពុទ្ធដីកា និងអដ្ឋកថាតាមលំនាំដើម របស់ព្រះមហាថេរៈទាំងឡាយ ជាអ្នកពោលពាក្យមិនដែលខុសភ្លាំងភ្លាត់ សម្ដែងតែអត្ថដែលត្រឹមត្រូវធ្វើការពណ៌នា ចំពោះបទដែលប្លែកដែលល្អបំផុតប៉ុណ្ណោះដោយប្រការដូច្នេះ។

ជាទីបញ្ចប់ដោយផលនៃការខំប្រឹងប្រែងរបស់ខ្ញុំព្រះករុណាសូមលើកឡើងនូវមហាកុសលថ្នាក់ធម្មទាននេះ និងបុណ្យកុសលគ្រប់បែបយ៉ាង ដែលបានសន្សំហើយក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនានេះ ជាពិសេសបុណ្យ

កុសលដែលបាន បំពេញសម្រេចនៅលើទឹកដីពុទ្ធភូមិមាន ប្រទេសឥណ្ឌា ប្រទេសណេប៉ាល់ ប្រទេសស្រីលង្កា និងប្រទេសភូមា ខ្ញុំព្រះករុណាសូមប្រគេនបុណ្យទាំងអស់នោះចំពោះ ៖

លោកគ្រូ **មហាសទ្ធម្មធរជោតិក ហ៊ី ធីតៅ**

លោកគ្រូ **វិនយាចារ្យ កល្យាណធម្មោ យឿន កល្យាណ**

លោកគ្រូ **វិនយាចារ្យ ញាតិធម្មោ ពុយ សុវត្ថិឌី** និងលោកគ្រូ **ជ័យ សុហុន**

លោកគ្រូ **អគ្គបណ្ឌិត ប៊ុត សាវង្ស**

មួយចំណែកទៀតសូមជូនចំពោះ ញោមប្រុស មឿន មុន និងញោមស្រី ជន ស៊ឹម ដែលមានជីវិតរស់នៅសព្វថ្ងៃនេះដែលជាលោកអ្នកមាននូវគុណដ៏ធំក្រៃលែងចំពោះខ្ញុំព្រះករុណា ។

ឧទ្ទិសប្រគេន និងជូនបុណ្យចំពោះលោកគ្រូ **កិត្តិបណ្ឌិតភាសាបាលី ប្រាក់ យុន លោកគ្រូអគ្គបណ្ឌិតោ យង់ សុផាត លោកគ្រូវិនយាចារ្យ តាំ អ៊ីវ** ជូនចំពោះលោកអ្នកមានគុណទាំងអស់ក្នុងសង្សារវដ្ត និងសព្វសត្វទាំងអស់ក្នុងត្រៃភព សូមបានចំណែកបុណ្យស្មើៗគ្នា កុំបីទៅជាបការៈដទៃឡើយ ។

សូមអនុមោទនា.........!!!

វត្តព្រះគន្ធកុដិ ថ្ងៃអាទិត្យ ៨រោច ខែជេស្ឋ ឆ្នាំថោះ បញ្ចស័ក ព.ស. ២៥៦៧

ត្រូវនឹងថ្ងៃទី១១ ខែមិថុនា ឆ្នាំ២០២៣

ភិក្ខុ មេត្តាធនោ មឿន សឺន

មាតិកាធម៌ ទំព័រ

គីណាិសរណាកមិនិយក្ដោបទាន ក
បណាមកាថា ខ
អារម្ភកថា គ
[១]បឋមកាថាទី១ ១
[២]សំសក្កកាថាទី២ ២
[៣]មិត្តសុហជ្ជេកាថាទី ៣ ៣
[៤] ទំសកឡ៊ីរកាថាទី ៤ ៤
[៥] មិគអរញ្ញកាថាទី ៥ ៥
[៦] អានន្ទកាថាទី ៦ ៦
[៧] ខិឌ្ឌារតិកាថាទី ៧ ៧
[៨] ចាតុទ្ទិសកាថាទី ៨ ៨
[៩] ទុស្សង្គហកាថាទី ៩ ៩
[១០] កោទិឡ្ឋារកាថាទី ១០ ១០
[១១] សហាយកាថាទី ១១ ១១
[១២] សហាយកាថាទី ១២ ១២
[១៣] ទដ្ឋភោជិកាថាទី ១៣ ១៣
[១៤] សុទណ្ណកាថាទី ១៤ ១៤
[១៥] អាយតិភយកាថាទី ១៥ ១៥
[១៦] កាមកាថាទី ១៦ ១៦
[១៧] ឦតិកាថាទី ១៧ ១៧

[១៨] សីគាលុកកាថាទី ១៨ ១៨
[១៩] នាគកាថាទី ១៩ ១៩
[២០] អដ្ឋានកាថាទី ២០ ២០
[២១] ទិដ្ឋីវិសូកកាថាទី ២១ ២១
[២២] និល្លោលុបកាថាទី ២២ ២២
[២៣] ចាបសហាយកាថាទី ២៣ ២៣
[២៤] ពហុស្សុតកាថាទី ២៤ ២៤
[២៥] វិភូសកដ្ឋានកាថាទី ២៥ ២៥
[២៦] បុត្តទារកាថាទី ២៦ ២៦
[២៧] សទ្ធកាថាទី ២៧ ២៧
[២៨] សន្ទាលនកាថាទី ២៨ ២៨
[២៩] ឱក្ខិត្តចក្ខុកាថាទី ២៩ ២៩
[៣០] ចារិច្ឆត្តព្រឹក្សកាថាទី ៣០ ៣០
[៣១] រសកេដកាថាទី ៣១ ៣១
[៣២] អាទណកាថាទី ៣២ ៣២
[៣៣] វិបិដ្ឋីកគ្វានកាថាទី ៣៣ ៣៣
[៣៤] អារទ្ធវិរិយកាថាទី ៣៤ ៣៤
[៣៥] បដិសល្លានកាថាទី ៣៥ ៣៥
[៣៦] គណ្ហាក្ខយកាថាទី ៣៦ ៣៦
[៣៧] អសន្តសន្តកាថាទី ៣៧ ៣៧
[៣៨] ទាឋពលិកាថាទី ៣៨ ៣៨
[៣៩] អប្បមញ្ញាកាថាទី ៣៩ ៣៩

[៤០] ជីវិតសង្ខយកាថាទី ៤០ ៤០
[៤១] ការណត្ថុកាថាទី ៤១ ៤១

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[១] បឋមគាថាទី ១

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.១២)

សព្វេសុ ភូតេសុ និធាយ ទណ្ឌំ
អវិហេឋយំ អញ្ញតរម្បិ តេសំ
ន បុត្តមិច្ឆេយ្យ កុតោ សហាយំ
ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គល ដាក់អាជ្ញាចោលចេញ ចំពោះពួកសត្វទាំងអស់ មិនបៀតបៀន នូវសត្វទាំងនោះ សូម្បីសត្វណាមួយ មិនគប្បីប្រាថ្នានូវបុត្រ តើគប្បីត្រូវការសម្លាញ់ អំពីណា គប្បីត្រាច់ទៅតែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[២] សំសគ្គគាថាទី ២

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.១២)

សំសគ្គជាតស្ស ភវន្តិ ស្នេហា
ស្នេហាន្វយំ ទុក្ខមិទំ បហោតិ
អាទីនវំ ស្នេហជំ បេក្ខមានោ
ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

សេចក្តីស្រឡាញ់ រមែងមាន ដល់បុគ្គលដែល
ច្រឡូកច្រឡំ ទុក្ខដែលជាប់តាម ចំពោះសេចក្តី
ស្រឡាញ់នេះ ក៏រមែងកើតឡើង បុគ្គលឃើញ
ទោស ដែលកើតអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ហើយ
គប្បីត្រាច់ទៅតែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[៣] មិត្តសុហជ្ជគាថាទី ៣

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.១២)

មិត្តេ សុហជ្ជេ អនុកម្បមានោ

ហាបេតិ អត្ថំ បដិពទ្ធចិត្តោ

ឯតំ ភយំ សន្ថវេ បេក្ខមានោ

ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គល អ្នកមានចិត្តប្រតិព័ទ្ធ កាលអនុគ្រោះ

នូវពួកមិត្ត ដែលមានចិត្តល្អ រមែងញុំាងប្រយោជន៍

ឲ្យសាបសូន្យ បុគ្គលកាលឃើញ នូវភ័យក្នុង

ការមូលមិត្តភ្ជាន់ភ្ជុំហើយ គប្បីត្រាច់ទៅតែ

ម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[៨] វំសកឡីរគាថាទី ៨

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.១៤)

វំសោ វិសាលោ វ យថា វិសត្តោ
បុត្តេសុ ទារេសុ ច យា អបេក្ខា
វំសាកឡីរោវ អសជ្ជមានោ
ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

សេចក្តីស្រឡាញ់ ចំពោះកូននិងប្រពន្ធ ដូចឫស្សី
ដែលបែកគុម្ព ចាកកណ្តាញ់ បុគ្គលកាលមិន
ជាប់ជំពាក់ ដូចជាទំពាំងឫស្សី គប្បីត្រាច់ទៅតែ
ម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[៩] មិគអរញ្ញគាថាទី ៩

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.៣៤)

មិគោ អរញ្ញម្ហិ យថា អពន្ធោ
យេនិច្ឆកំ គច្ឆតិ គោចរាយ
វិញ្ញូ នរោ សេរិតំ បេក្ខមានោ
ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

ម្រឹកក្នុងព្រៃ ជាសត្វមិនជាប់ចំណង ទៅរកចំណី
តាមចំណង់ចិត្តបាន យ៉ាងណា វិញ្ញូជន កាល
បើឃើញ សេរីភាព (យ៉ាងនោះ) គប្បីត្រាច់
ទៅតែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[៦] អានន្ទគាថាទី ៦

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.១៤)

អាមន្តនា ហោតិ សហាយមជ្ឈេ
វាសេ ឋានេ គមនេ ចារិកាយ
អនភិជ្ឈិតំ សេវិតំ បេក្ខមានោ
ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

ការហៅរករមែងមាន ដល់ជនឋិតនៅ ក្នុងកណ្តាល នៃសម្លាញ់ គឺការនៅ ការឈរ និងការត្រាច់ចារិក បុគ្គលកាលឃើញ សេរីភាពដែល (ពួកជនពាល) មិនប្រាថ្នា គប្បីត្រាច់ទៅតែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[៧] ខិឌ្ឍារតិគាថាទី ៧

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.១៥)

ខិឌ្ឍា រតី ហោតិ សហាយមជ្ឈេ

បុត្តេសុ ច វិបុលំ ហោតិ បេមំ

បិយវិប្បយោគំ វិជិគុច្ឆមានោ

ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

ការលេង ការត្រេកអរ ក្នុង (កាមគុណ)

រមែងមាន ដល់ជនឋិតនៅ ក្នុងកណ្តាល នៃសម្លាញ់

មួយទៀត សេចក្តីស្រឡាញ់ ដ៏ទូលាយ រមែង

មានក្នុងបុត្តទាំងឡាយ បុគ្គលកាលបើធុញទ្រាន់

នឹងការព្រាត់ប្រាស ចាកសត្វនិងសង្ខារ ជាទី

ស្រឡាញ់ហើយ គប្បីត្រាច់ទៅតែម្នាក់ឯង

ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[៨] ចាតុទ្ទិសគាថាទី ៨

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.១៥)

ចាតុទ្ទិសោ អប្បដិឃោ ច ហោតិ
សន្តុស្សមានោ ឥតរីតរេន
បរិស្សយានំ សហិតា អឆម្ភី
ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គល ជាអ្នកនៅជាសុខ ក្នុងទិសទាំង ៤
មិនលំបាក ត្រេកអរ ដោយបរិក្ខារ តាមមាន
តាមបាន ជាអ្នកអត់ធន់ ចំពោះអន្តរាយទាំងឡាយ
ទាំងជាអ្នកមិនតក់ស្លុត គប្បីត្រាច់ទៅតែម្នាក់ឯង
ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[៩] ទុស្សង្គហគាថាទី ៩

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.១៥)

ទុស្សង្គហា បព្វជិតាបិ ឯកេ

អថោ គហដ្ឋា ឃរមាវសន្តា

អប្បោស្សុក្កោ បរបុត្តេសុ ហុត្វា

ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បព្វជិតពួកខ្លះ ឬគ្រហស្ថអ្នកក្រប់ក្រងផ្ទះ គេ
សង្គ្រោះ បានដោយកម្រ បុគ្គលមិនមានសេចក្តី
ខ្វល់ខ្វាយ ចំពោះបុត្ត នៃបុគ្គលដទៃ គប្បីត្រាច់
ទៅតែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[១០] កោវិឡារគាថាទី ១០

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.១៦)

ឱរោបយិត្វា គិហិព្យញ្ជនានិ

សញ្ឆិន្នបត្តោ យថា កោវិឡារោ

ឆេត្វាន ធីរោ គិហិពន្ធនានិ

ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

ដីរបុរស លះបង់ នូវវត្ថុទាំងឡាយ ជាគ្រឿងប្រាកដ នូវភាពជាគ្រហស្ថ កាត់ចំណង របស់គ្រហស្ថទាំងឡាយ ដូចជារលួសផ្គុំ ជម្រុះស្លឹក គប្បីត្រាច់ទៅតែម្នាក់ឯង ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[១១] សហាយគាថាទី ១១

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.១៦)

សចេ លភេថ និបកំ សហាយំ

សទ្ធឹចរំ សាធុវិហារិ ធីរំ

អភិភុយ្យ សព្វានិ បរិស្សយានិ

ចរេយ្យ តេនត្តមនោ សតីមា ។

បើបុគ្គលបានប្រាជ្ញ មានជមីជាគ្រឿងនៅ

ដោយប្រពៃ ជាសម្លាញ់ មានប្រាជ្ញាខ្ជាប់

ខ្ជួន ត្រាច់ទៅ ជាមួយគ្នា គ្របសង្កត់នូវសេចក្តី

អន្តរាយទាំងពួងបាន គប្បីមានចិត្តត្រេកអរ មាន

ស្មារតី ត្រាច់ទៅជាមួយសម្លាញ់នោះទៅចុះ ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[១២] សហាយគាថាទី ១២

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.១៦)

នោ ចេ លភេថ និបកំ សហាយំ
សទ្ធឹចរំ សាធុវិហារិ ធីរំ
រាជាវ រដ្ឋំ វិជិតំ បហាយ
ឯកោ ចរេ មាតង្គរញ្ញេវ នាគោ។

បើបុគ្គល រកអ្នកប្រាជ្ញ មានធម៌ជាគ្រឿងនៅ ដោយប្រពៃ ជាសម្លាញ់ មានប្រាជ្ញាខ្ជាប់ខ្ជួន ត្រាច់ទៅជាមួយគ្នា ពុំបានទេ គប្បីត្រាច់ទៅតែម្នាក់ឯង ដូចព្រះរាជាលះបង់ នូវដែនដែលព្រះអង្គឈ្នះហើយ ឬដូចដំរីឈ្មោះមាតង្គៈ លះបង់ហ្វូង ត្រាច់ទៅក្នុងព្រៃ ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[១៣] វជ្ជភោជីគាថាទី ១៣

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.១៧)

អទ្ធា បសំសាម សហាយសម្បទំ
សេដ្ឋា សមា សេវិតព្វា សហាយា
ឯតេ អលទ្ធា អនវជ្ជភោជី
ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

តាមពិត យើងសរសើរ នូវការបរិបូណ៌ ដោយសម្លាញ់ហើយ តែសម្លាញ់ មានគុណប្រសើរជាង និងសម្លាញ់មានគុណស្មើ បុគ្គលគួរសេពគប់ រាប់រក បើ (កុលបុត្រចង់បានប្រយោជន៍) រកសម្លាញ់ទាំងនុ៎ះ ពុំបានទេ គប្បីជាអ្នកបរិភោគភោជន ដែលមិនមានទោស ហើយត្រាច់ទៅតែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[១៤] សុវណ្ណគាថាទី ១៤

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.១៧)

ទិស្វា សុវណ្ណស្ស វលយានិ បភស្សរានិ

កម្មារបុត្តេន សុនិដ្ឋិតានិ

សង្ឃដ្ដមានានិ ទុវេ ភុជស្មឹ

ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គលឃើញ ខ្នងកងមាសទាំងពីរ ដ៏ភ្លឺផ្លេក ដែល
ជាងមាស ជ្រើសម្រេចហើយ ដោយល្អ រណ្តំគ្នា
ឮដ៏ដៃ គប្បីត្រាច់ទៅ តែម្នាក់ឯងដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[១៩] អាយតិភយគាថាទី ១៩

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.១៧)

ឯវំ ទុតិយេន សហា មមស្ស

វាចាភិលាបោ អភិសជ្ជនា វា

ឯតំ ភយំ អាយតិ បេក្ខមានោ

ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

ការចរចា ដោយវាចាក្តី ការជាប់ចំពាក់ក្តី ជា

មួយនឹងកុមារ ជាកម្រប់ពីរ មានដល់អញយ៉ាងនេះ

បុគ្គលកាលបើឃើញ នូវភ័យនុ៎ះ តទៅខាងមុខហើយ

គប្បីត្រាច់ទៅ តែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[១៦] កាមគាថាទី ១៦

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.១៧)

កាមា ហិ ចិត្រា មធុរា មនោរមា
វិរូបរូបេន មថេន្តិ ចិត្តំ
អាទីនវំ កាមគុណេសុ ទិស្វា
ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

ពិតណាស់ កាមទាំងឡាយ ដ៏វិចិត្រ មាន
រសផ្អែម ជាទីរីករាយនៃចិត្ត តែងញាំញី នូវចិត្ត
ដោយសភាព ដ៏ប្លែក ៗ បុគ្គលឃើញទោសក្នុង
កាមគុណទាំងឡាយហើយ គប្បីត្រាច់ទៅ តែម្នាក់
ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[១៧] ឈ្លតិគាថាទី ១៧

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.១៨)

ឦតី ច គណ្ឌោ ច ឧបទ្ទវោ ច
រោគោ ច សល្លញ្ច ភយញ្ច មេតំ
ឯតំ ភយំ កាមគុណេសុ ទិស្វា
ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

ចង្រៃ បូស ឧបទ្រព រោគ កិលេស
ដូចសរ និងភ័យទាំងនុ៎ះ រមែងមានដល់យើង (ព្រោះកាម) បុគ្គលកាលបើឃើញភ័យនុ៎ះ ក្នុងកាមគុណទាំងឡាយហើយ គប្បីត្រាច់ទៅ តែម្នាក់ឯង
ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[១៨] សីតាលុកគាថាទី ១៨

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.១៨)

សីតញ្ច ឧណ្ហញ្ច ខុទំ បិបាសំ
វាតាតបេ ឌំសសិរីំសបេ ច
សព្វានិបេតានិ អភិសម្ភវិត្វា
ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គលគ្របសង្កត់ នូវសត្រូវ ទាំងអស់នុ៎ះ
គឺត្រជាក់ ក្តៅ កម្លាន សម្រេក ខ្យល់ និងកម្តៅថ្ងៃ
រហោម និងពស់ហើយ គប្បីត្រាច់ទៅ តែម្នាក់ឯង
ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[១៧] នាគគាថាទី ១៧

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.១៨)

នាគោវ យូថានិ វិវជ្ជយិត្វា

សញ្ជាតខន្ធោ បទុមី ឧឡារោ

យថាភិរន្តំ វិហរំ អរញ្ញេ

ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

ដំរី មានខ្លួនសមរម្យ មាំមួន មានសម្បុរ

ដូចផ្កាឈូក កាលលះបង់ ហ្វូងហ្វូង ហើយនៅក្នុង

ព្រៃ គួរដល់អធ្យាស្រ័យ យ៉ាងណា បុគ្គលគប្បីត្រាច់

ទៅ តែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស (យ៉ាងនោះ) ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[២០] អដ្ឋានគាថាទី ២០

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.១៩)

អដ្ឋាន តំ សង្គណិការតស្ស

យំ ផុស្សយេ សាមយិកំ វិមុត្តឹ

អាទិច្ចពន្ធុស្ស វចោ និសម្ម

ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គលបាននូវវិមុត្តិ ប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងសម័យ

គឺលោកិយសមាបត្តិ ដោយហេតុណា ហេតុនោះ

មិនមែនជាទីតាំង នៃបុគ្គលអ្នកត្រេកអរ ក្នុង

ពួកនេះ បុគ្គល ពិចារណាពាក្យ របស់ព្រះពុទ្ធ

ជាព្រះអាទិច្ចពន្ធុហើយ គប្បីត្រាច់ទៅ តែ

ម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[២១] ទិដ្ឋីវិសូកគាថាទី ២១

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.១៩)

ទិដ្ឋីវិសូកានិ ឧបាតិវត្តោ
បត្តោ និយាមំ បដិលទ្ធមគ្គោ
ឧប្បន្នញាណោម្ហិ អនញ្ញនេយ្យោ
ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គលកន្លង នូវទិដ្ឋីអាក្រក់ ដល់នូវដំណឹងមានមគ្គបានហើយ មិនចាំបាច់មានអ្នកដទៃ ដឹកនាំ ព្រោះដឹងថា អាត្មាអញ មានញាណ កើតហើយ គប្បីត្រាច់ទៅ តែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[២២] និល្លោលុបគាថាទី ២២

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.១៩)

និល្លោលុបោ និក្កុហោ និប្បិបាសោ
និម្មក្ខោ និទ្ធន្តកសាវមោហោ
និរាសយោ សព្វលោកេ ភវិត្វា
ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គលមិនជាប់ចិត្ត ក្នុងអាហារ មិនកុហក
មិនមានសេចក្ដីស្រេកឃ្លាន ជាអ្នកមិនលុបគុណគេ
កម្ចាត់បង់មោហៈ ដូចជាទឹកចត់ចេញបាន មិនមាន
ទីអាស្រ័យ (គឺកិលេស) ក្នុងលោកទាំងមូល
គប្បីត្រាច់ទៅ តែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[២៣] ចាបសហាយគាថាទី ២៣

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.១៩)

ចាបំ សហាយំ បរិវជ្ជយេថ

អនត្ថទស្សឹ វិសមេ និវិដ្ឋំ

សយំ ន សេវេ បសុតំ បមត្តំ

ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គលគប្បីវៀរ នូវសម្លាញ់ ដ៏អាក្រក់ ដែលបង្ហាញ នូវអំពើមិនជាប្រយោជន៍ អាស្រ័យនៅក្នុងកម្មមិនស្មើ (គឺទុច្ចរិត) មិនគប្បីសេពគប់ នូវសម្លាញ់ ដែលជាប់ចំពាក់ ដែលស្រវឹង (ក្នុងកាមគុណ) ដោយខ្លួនឯង គប្បីត្រាច់ទៅតែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[២៨] ពហុស្សុតគាថាទី ២៨

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.២០)

ពហុស្សុតំ ធម្មធរំ ភជេថ
មិត្តំ ឧឡារំ បដិភាណវន្តំ
អញ្ញាយ អត្ថានិ វិនេយ្យ កង្ខំ
ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គលគប្បីគប់រក នូវមិត្តជាពហុស្សុត ទ្រទ្រង់នូវធម៌ ប្រកបដោយគុណ ដ៏ថ្លៃថ្នូរ មានប្រាជ្ញាវាងវៃ លុះដឹងច្បាស់ នូវប្រយោជន៍ទាំងឡាយហើយ គប្បីបន្ទោបង់ នូវសេចក្តីសង្ស័យចេញ ត្រាច់ទៅ តែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[២៩] ភិក្ខុសកដ្ឋានគាថាទី ២៩

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.២០)

ខិឌ្ឌំ រតឹ កាមសុខញ្ច លោកេ

អនលង្ករិត្វា អនបេក្ខមានោ

វិភូសនដ្ឋានា វិរតោ សច្ចវាទី

ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គល មិនគាក់តែង នូវការលេងផង ការ

ត្រេកអរផង កាមសុខផង ក្នុងលោក មិនអាឡោះ

អាល័យ វៀរចាកទីជាទីស្អិតស្អាង អ្នកពោល

ពាក្យពិត គប្បីត្រាច់ទៅ តែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[២៦] បុត្តទារគាថាទី ២៦

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.២១)

បុត្តញ្ច ទារំ បិតរញ្ច មាតរំ

ធនានិ ធញ្ញានិ ច ពន្ធវានិ

ហិត្វាន កាមានិ យថោធិកានិ

ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គលលះបង់កូនផង ប្រពន្ធផង បិតាផង មាតាផង ទ្រព្យទាំងឡាយផង ស្រូវទាំងឡាយផង ពៅពង្សទាំងឡាយផង កាមទាំងឡាយ តាមចំណែករៀងខ្លួនផង គប្បីត្រាច់ផងទៅ តែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[២៧] សង្គគាថាទី ២៧

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.២១)

សង្គោ ឯសោ បរិត្តមេត្ថ សោខ្យំ
អប្បស្សាទោ ទុក្ខមេត្ថ ភិយ្យោ
គណ្ឌោ ឯសោ ឥតិ ញត្វា មតិមា
ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

កាមគុណនេះ ជាគ្រឿងជាប់ចំពាក់ សុខ
ក្នុងកាមគុណនេះ មានប្រមាណតិច កាមគុណ
មានសេចក្តីត្រេកអរតិច ទុក្ខក្នុងកាមគុណនេះច្រើន
ក្រៃលែង បុគ្គលអ្នកមានបញ្ញា ដឹងច្បាស់ថា
ការជាប់ចំពាក់ ក្នុងកាមគុណនុ៎ះ ដូចជាបូស
គប្បីត្រាច់ទៅ តែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[២៨] សន្ទាលនគាថាទី ២៨

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.២១)

សន្ទាលយិត្វាន សំយោជនានិ
ជាលំ វ ភេត្វា សលិលម្ពុចារី
អគ្គីវ ទឌ្ឍំ អនិវត្តមានោ
ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គលទម្លាយ នូវសំយោជនៈ ដូចត្រី ក្នុងទឹក ទម្លាយបង់ នូវបណ្ដាញ មិនត្រឡប់មក (រកសំយោជនៈ) វិញ ដូចជាភ្លើងឆេះ (មិន ត្រឡប់វិលវិញ) គប្បីត្រាច់ទៅ តែម្នាក់ឯង ដូច កុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[២៧] ឱក្ខិត្តចក្ខុគាថាទី ២៧

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.២២)

ឱក្ខិត្តចក្ខុ ន ច បាទលោលោ

គុត្តិន្ទ្រិយោ រក្ខិតមានសានោ

អនវស្សុតោ អបរិឌយ្ហមានោ

ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គលមានចក្ខុដាក់ចុះ មានជើង មិនរពឹស មានឥន្ទ្រិយគ្រប់គ្រងល្អ មានចិត្តរក្សាទុក មិនជោកជាំ មិនពេលពាល (ដោយកិលេស) គប្បីត្រាច់ទៅតែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[៣០] ថាវិច្ឆត្តព្រីក្សគាថាទី ៣០

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.២២)

ឱហារយិត្វា គិហិព្យញ្ជនានិ

សញ្ឆិន្នបត្តោ យថា បារិឆត្តោ

កាសាយវត្ថោ អភិនិក្ខមិត្វា

ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គលលះបង់ នូវវត្ថុជាគ្រឿងព្រាកដ នូវភាពជាគ្រហស្ថ ដូចដើមថារិច្ឆត្តព្រឹក្ស មានស្លឹកជម្រុះហើយ គប្បីជាអ្នកមានសំពត់កាសាយៈ ចេញបួស ត្រាច់ទៅ តែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[៣១] រសេគេធគាថាទី ៣១

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.២២)

រសេសុ គេធំ អករំ អលោលោ
អនញ្ញបោសី សបទានចារី
កុលេ កុលេ អប្បដិពទ្ធចិត្តោ
ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គលមិនធ្វើសេចក្ដីប្រាថ្នា ក្នុងរសទាំងឡាយ
ជាអ្នកមិនល្មោភ (ក្នុងអាហារ) មិនចិញ្ចឹម
អ្នកដទៃ ជាអ្នកត្រាច់ទៅតាមច្រក មិនមានចិត្ត
ជាប់ចំពាក់ ក្នុងត្រកូលផ្សេង ៗ គប្បីត្រាច់ទៅ
តែម្នាក់ឯង កុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[៣២] អាចណគាថាទី ៣២

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.២២)

បហាយ បញ្ចាវរណានិ ចេតសោ

ឧបក្កិលេសេ ព្យបនុជ្ជ សព្វេ

អនិស្សិតោ ឆេត្វា សិនេហទោសំ

ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គលលះបង់ នូវនីវរណៈទាំង ៥ បន្ទោបង់

នូវឧបក្កិលេស នៃចិត្តទាំងអស់ចេញបាន

ជាអ្នកមិនអាស្រ័យ (ដោយតណ្ហា) កាត់បង់នូវទោស

ដែលកើត អំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ហើយ គប្បីត្រាច់ទៅ

តែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[៣៣] វិបិដ្ឋិកត្វានគាថាទី ៣៣

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.២៣)

វិបិដ្ឋិកត្វាន សុខំ ទុក្ខញ្ច
បុព្វេវ ច សោមនស្សទោមនស្សំ
លទ្ធានុបេក្ខំ សមថំ វិសុទ្ធំ
ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គលបានធ្វើនូវសុខទុក្ខនិងសោមនស្ស ទោមនស្ស ក្នុងកាលមុន ឲ្យនៅពីក្រោយខ្លួនហើយ បាននូវឧបេក្ខាសមថៈ (ក្នុងចតុត្ថជ្ឈាន)ដ៏បរិសុទ្ធហើយ គប្បីត្រាច់ទៅ តែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[៣៨] អារទ្ធវីរិយគាថាទី ៣៨

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.២៣)

អារទ្ធវីរិយោ បរមត្ថបត្តិយា
អលីនចិត្តោ អកុសីតវុត្តិ
ទឡ្ហនិក្កមោ ថាមពលូបបន្នោ
ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គលមានសេចក្តីព្យាយាមប្រារព្ធ ដើម្បីដល់នូវព្រះនិព្វាន មានចិត្តមិនរួញរា អ្នកប្រព្រឹត្តមិនខ្ជិលច្រអូស មានសេចក្តីប្រឹងប្រែងដ៏មាំ ប្រកបដោយកម្លាំងប្រាជ្ញាហើយ គប្បីត្រាច់ទៅតែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[៣៥] បដិសល្លានគាថាទី ៣៥

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.២៣)

បដិសល្លានំ ឈានមរិញ្ចមានោ
ធម្មេសុ និច្ចំ អនុធម្មចារី
អាទីនវំ សម្មសិតា ភវេសុ
ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គល មិនលះបង់នូវឈាន ជាធម្មជាតស្ងប់ស្ងាត់ (ចាកសត្វនិងសង្ខារ) ជាអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ដ៏សមគួរក្នុងធម៌ទាំងឡាយ អស់កាលជានិច្ច ពិចារណាឃើញទោស ក្នុងភពទាំងឡាយហើយ កប្បីត្រាច់ទៅតែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[៣៦] តណ្ហក្ខយគាថាទី ៣៦

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.២៤)

តណ្ហក្ខយំ បត្ថយំ អប្បមត្តោ

អនេលមូគោ សុតវា សតីមា

សង្ខាតធម្មោ និយតោ បធានវា

ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គលកាលប្រាថ្នា នូវការអស់តណ្ហា ជា
អ្នកមិនប្រហែស មិនឆ្កួត មិនគ ជាអ្នកមានការ
ចេះដឹង មានស្មារតី មានជម្ពិចារណាហើយ
ជាបុគ្គលទៀង មានសេចក្តីព្យាយាម គប្បីត្រាច់ទៅ
តែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[៣៧] អសន្តសន្តគាថាទី ៣៧

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.២៤)

សីហោវ សទ្ទេសុ អសន្តសន្តោ
វាតោវ ជាលម្ហិ អសជ្ជមានោ
បទុមំវ តោយេន អលិម្បមានោ
ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គលមិនតក់ស្លុត (ក្នុងលក្ខណៈមានមិនទៀងជាដើម) ដូចសីហៈ មិនតក់ស្លុតនឹងសំឡេងទាំងឡាយ មិនចាញជាប់ចំពាក់ (ក្នុងជមីទាំងឡាយ មានខន្ធជាដើម)ដូចខ្យល់មិនជាប់នឹងសំណាញ់ មិនជាប់ (ដោយតណ្ហានិងលោភៈ) ដូចឈូកមិនទទឹកដោយទឹក គប្បីត្រាច់ទៅ តែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[៣៨] ទាឋពលិគាថាទី ៣៨

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.២៤)

សីហោ យថា ទាឋពលី បសយ្ហ

រាជា មិគានំ អភិភុយ្យចារី

សេវេថ បន្តានិ សេនាសនានិ

ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គលគប្បីអាស្រ័យ នូវសេនាសនៈ ដ៏ស្ងាត់

ដូចជាសីហៈ ជាស្តេចសត្វ មានកម្លាំងចង្កូម

ត្របាច់ ក្របសង្កត់ គំហែង នូវពួកម្រឹគ គប្បីត្រាច់ទៅ

តែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[៣៩] អប្បមញ្ញាគាថាទី ៣៩

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.២៥)

មេត្តំ ឧបេក្ខំ ករុណំ វិមុត្តំ
អាសេវមានោ មុទិតញ្ច កាលេ
សព្វេន លោកេន អវិរុជ្ឈមានោ
ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គលកាលចម្រើនមេត្តាផង ឧបេក្ខាផង ករុណាផង
មុទិតាផង ដែលជាហេតុរួចស្រឡះ (ចាកកិលេស)
ក្នុងកាលគួរ មិនថ្នាំងថ្នាក់ ចំពោះសត្វលោកទាំងអស់
ហើយ គប្បីត្រាច់ទៅ តែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[៤០] ជីវិតសង្ខយគាថាទី ៤០

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.២៥)

រាគញ្ច ទោសញ្ច បហាយ មោហំ
សន្ទាលយិត្វាន សំយោជនានិ
អសន្តសំ ជីវិតសង្ខយម្ហិ
ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គលលះបង់រាគៈផង ទោសៈផង មោហៈផង ទម្លាយនូវសំយោជនៈទាំងឡាយ មិនតក់ស្លុតក្នុងការក្ស័យជីវិត គប្បីត្រាច់ទៅ តែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

ខគ្គវិសាណសូត្រ

[៨១] ការណត្ថគាថាទី ៨១

(បិដក.៥៤.ទំព័រ.២៥)

ភជន្តិ សេវន្តិ ច ការណត្ថា

និក្ការណា ទុល្លភា អជ្ជ មិត្តា

អត្តត្ថបញ្ញា អសុចី មនុស្សា

ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

ពួកមនុស្សមានប្រយោជន៍ជាហេតុ ទើបគប់រកផង បម្រើផង ពួកមិត្តសម្លាញ់ទាំងឡាយ ដែលឥតហេតុ រកបានដោយក្រ ក្នុងថ្ងៃនេះ ពួកមនុស្ស (ច្រើនតែ) មានប្រាជ្ញាចំពោះប្រយោជន៍ របស់ខ្លួន ជាអ្នកប្រកបដោយអំពើមិនស្អាត បុគ្គលគប្បីត្រាច់ទៅ តែម្នាក់ឯងដូចកុយរមាស ។

គម្ពីរជាឧបករណ៍ ក្នុងការរៀបរៀងសៀវភៅនេះឡើង

ព្រះសុត្តន្តបិដកភាគ ៥៨

អដ្ឋកថា បរមត្ថជោតិកា ភាគ ៥៨

(ក្រុមអ្នករៀបរៀងអដ្ឋកថា អរិវង្សយង់ សុជាត) ជាគោល

អដ្ឋកថា បរមត្ថជោតិកា ភាគ ៥៨

(ក្រុមអ្នករៀបរៀងអដ្ឋកថា លោកគ្រូធម្មាចារ្យ ហាយ ចំរើន)

វចនានុក្រមខ្មែរ

(សម្តេចព្រះសង្ឃរាជ ជោតញ្ញាណោ ជួន ណាត)

វត្តព្រះគន្ធកុដិ ខេត្តបាត់ដំបង

សូមអនុមោទនា.........!!!

ថ្ងៃអាទិត្យ ៨រោច ខែជេស្ឋ ឆ្នាំថោះ បញ្ចស័ក ព.ស.២៥៦៧

ត្រូវនឹងថ្ងៃទី១១ ខែមិថុនា ឆ្នាំ២០២៣

ភិក្ខុ មេត្តាធនោ មឿន សឺន

អ្នកមានឧបការៈក្នុងការចារធម្មទាន

សន្តចិត្តោ	វ៉េន	វដ្ឋា
ធរមុនិ	មី	នី
នេក្ខម្មានន្ទោ	អ៊ុង	ធិត្យា
អនុត្តរធម្មោ	នី	សុផានុត
ជវនប្បញ្ញោ	ឡុង	ជីវ៉ា
អត្ថកាមោ	មិន	វដ្ឋា
ឧបាសិកា	សុខសេង	មនោកញ្ញា
ឧបាសិកា	ហ៊ោ	ហៀលាក

សៀវភៅដែលរៀបរៀងដោយ
ភិក្ខុមេត្តាធនោ មឿន សឺន

១.ភិក្ខុបាតិមោក្ខបាលី
២.សង្ឃកម្មសង្ខេប
៣.ទេវទូតសូត្រ
៤.ព្រះគាថាពន្ធ
៥.ពិធីបុណ្យបូជាព្រះសព ធម្មបាលោ ច្រាក់ យុន
៦.ខគ្គវិសាណសុត្តន្ត
ខគ្គវិសាណអដ្ឋកថា
៧.ខគ្គវិសាណសូត្រ

ការផ្សាយរបស់វត្តព្រៃគន្ធកុដិ
ភូមរំចេក ៣ សង្កាត់រតនៈ ក្រុងបាត់ដំបង ខេត្តបាត់ដំបង

ធាបពលិគាថាទី ៣៨

សីហោ យថា ធាបពលី បសយ្ហ　　រាជា　មិគានំ　អភិភុយ្យចារី
សេវេថ បន្តានិ សេនាសនានិ　　ឯកោ ចរេ ខគ្គវិសាណកប្បោ ។

បុគ្គលគប្បីអាស្រ័យ　នូវសេនាសនៈ　ដ៏ស្ងាត់
ដូចជាសីហៈ ជាស្ដេចសត្វ មានកម្លាំងដង្កូមត្រាច់
គ្របសង្កត់　គាំហែង　នូវពួកម្រឹគ　គប្បីត្រាច់នៅ
តែម្នាក់ឯង ដូចកុយរមាស ។

(បិដក.៥៨.ទំព័រ.២៨)